

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αχλόπατρες

όνειρο δεύτερο

Η εξέγερση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αγριόπαπιες

ΟΝΕΙΡΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η εξέγερση

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 104

Γιώργος Χατζόπουλος, *Αγριόπαπιες – Όνειρο δεύτερο: Η εξέγερση*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Θέντα Μιμηλάκη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Γιώργος
Χατζόπουλος, 2021

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2022

ΚΕΤ Ε001 ΚΕΠ 711/22 ISBN 978-960-16-7216-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Αφιερωμένο στον πατέρα μου τον Νίκο
και τη μητέρα μου την Κυριακή*

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

τα αγόρια

Αλέξανδρος Ευθυμιάδης

Γιώργος Αλεξίου, ο γιος του εξόριστου μουσικού

Χρήστος Φουτάκης, ο Χημικός

Γιάννης Φωκάς, το Βουβάλι

Κώστας Κεφαλάς, ο Σκάουτ

Σάββας Κίτσιος, το Δεκάρι

Αντώνης Καμπάς, ο Μπόντι

Σταύρος Πρασίδης, ο Ανώμαλος

Βασίλης Μαυρίδης, η Βασίλω

Τζέιμς Παπαγεωργίου, το Φρικιό

τα κορίτσια

Βερονίκη

Στάσα, η κοκκινομάλλα φίλη της Βερονίκης

Σοφία, η ψηλέγκω φίλη της Βερονίκης

Ισιμήνη, το κορίτσι από τη Γαλλία

τα μέλη του Μαθητικού Δημοκρατικού Αγώνα

Φοίβος Βαφόπουλος

Ισίδωρος Λιάρος

Μένιος Μουστακλής

Κωστής Βούλγαρης

οι καθηγητές του γυμνασίου

κ. Δούκας, ο γυμνασιάρχης, ή Μπάμιας

κ. Αμανατίδης, ο φυσικός, ή Τσύτταρο

κ. Μήτρου, ο ιστορικός

κ. Σάκης, ο γυμναστής και ο προπονητής της ομάδας ποδοσφαίρου

κ. Ντόρις Χατζηγωγούση, η καθηγήτρια αγγλικών

κ. Καλαφάτης, ο μαθηματικός

η οικογένεια του Αλέξανδρου

κυρία Μαρίνα, η μητέρα

κύριος Δάνης, ο πατέρας

Ορέστης, ο αδερφός

κυρ Ανέστης, ο παππούς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τράβα τις κουρτίνες	13
Η Βερονίκη;	18
Αν κάποιος δεν είναι σίγουρος	22
Έχεις ακούσει για το κόκκινο βιβλιαράκι;	27
Ελάτε για προπόνηση	32
Δεν πείραξα ποτέ και κανέναν...	36
ION; ION αμυγδάλου!	42
Γιατί δε λες την αλήθεια;	47
Γιατί ήταν στη φυλακή;	51
Άκου το τραγουδάκι	56
Ο διπλάνος μου είναι δαιμονισμένος	60
Όχι, ντρέπομαι...	65
Δεν είναι σωστό	70
Σύρε μαζί με τους άλλους	75
Και θα είναι κρίμα...	81
Τι σχέση έχουν μ' εμένα;	86
Δεν έχω όρεξη...	93
Πιάστε τους! Πιάστε τους!	97
Είσαι βουβάλι, παιδάκι μου;	102
Θα τα καταφέρω...	106
Ξέρεις τι σημαίνει;	110
Τα ομολόγησαν όλα...	115
Τα μάτια σου έχουν το χρώμα της ελιάς	120
Και από δω και πέρα θα σε λέω Άλεξ	126
Λοιπόν! Παίδες! Η μεγάλη μέρα έφτασε!	131

Πού πηγαίνετε, κύριοι;	136
Εμείς οι δυο είμαστε αδελφές ψυχές	140
Τι είναι ο δηματοδότης;	146
Εγώ η απαρχή της Ιστορίας	150
Ήτανε και δική μου ιδέα.	158
Σ' το υπόσχομαι!	167
Τι θα κάνουμε μ' αυτό το παιδί;	173
Μην κοιτάς εμένα...	178
Χιόνι πέφτει από ψηλά...	184
Μπάμια, παραιτήσου!	190
Εμπρός, εμπρός, να πέσει ο φασισμός	195
Αλέξαντρε, να παίξω κι εγώ μαζί σας;	201
Εναερίτες	206
Μπαμπά... Σ' ευχαριστώ!	210

Τράβα τις κουρτίνες

ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ. Οι δείκτες έδειχναν μία και μισή. Σε δέκα λεπτά θα χτυπούσε το κουδούνι. Μερικοί μαθητές είχαν ήδη βάλει τα βιβλία και τα τετράδια στις σάκες τους και περίμεναν. Οι πιο ανυπόμονοι προσπαθούσαν να φορέσουν τα πανωφόρια τους δίχως να τους πάρει είδηση ο καθηγητής.

Ο κύριος Αμανατίδης δεν αντιλαμβανόταν τίποτα απ' όλα αυτά. Όταν διδάσκει για το αγαπημένο του «τσύτταρο», έτσι αποκαλεί το κύτταρο με τη βαθιά προσφυγική προφορά του (εξού και το παρατσούκλι «κύριος Τσύτταρο»), παθιάζεται τόσο πολύ, που χαλασμός Κυρίου να γίνεται δε θα το καταλάβει.

Εκείνο το χειμωνιάτικο μεσημέρι του Νοέμβρη, επί μία ώρα αγόρευε παθιασμένα γεμίζοντας τον πίνακα με λέξεις και σχέδια για τα μέρη και τις λειτουργίες του κυττάρου, κι όσοι είχαν την ατυχία να κάθονται στις πρώτες θέσεις δεινοπαθούσαν από τα σκάγια που ξέφευγαν από το στόμα του. Όταν επιτέλους η παράδοση τελείωσε, ο κύριος Τσύτταρο κάθισε στην έδρα.

«Αυτά για σήμερα...» είπε και, αφού έδειξε τα ιερο-

γλυφικά του στον πίνακα, έδωσε εντολή να τ' αντιγράψουν.

Ύστερα, κατά την προσφιλή του συνήθεια, πάντοτε σε αυτό το σημείο του μαθήματος, δάλθηκε να κοιτάζει προς τα έξω, προς τα μισογκρεμισμένα τείχη της πόλης*, τα οποία ορθώνονταν αμέσως μετά το τέλος του αυλόγυρου.

Τι ενδιαφέρον μπορεί να είχε το μωσαϊκό με τις τετράγωνες γκριζες πέτρες και τα κοκκινωπά τούβλα;

Ξάφνου δύο τσιγγανόπουλα εμφανίστηκαν κάτω από το τοξωτό πέραςμα του τείχους. Στάθηκαν στην άκρη, δέκα με δώδεκα μέτρα ψηλά από το έδαφος, και κοίταξαν εξεταστικά προς τις αίθουσες του σχολείου. Αν και έξω πρέπει να είχε πέντε με έξι βαθμούς θερμοκρασία, ήταν ντυμένα με κοντομάνικα. Τα σπίτια τους, κάτι ξύλινες παράγκες με τσίγκινες στέγες, παρέμεναν κολλημένα στην πίσω πλευρά του τείχους, παρά τις αλλεπάλληλες προσπάθειες του γυμνασιάρχη και του δήμου να τα ξηλώσουν.

«Όσοι τα έχουν γράψει μπορούν να φύγουν, κύριε;» ρώτησε ο Σάββας ο Κίτσιος, ένα ψηλόλιγνο μελαχρινό αγόρι.

Ο κύριος Τσούτταρο πήρε τα μάτια του από τα τσιγγανόπουλα και τον κοίταξε με μια έκφραση αηδίας.

«Πότε πρόλαβες και τα αντέγραψες όλα αυτά, ρε Κίτσιο;» τον ρώτησε, αφού πρώτα ρουθούνησε με περιφρόνηση.

«Τα έχω γραμμένα από πέρσι...» απάντησε εκείνος με θράσος.

---

* η πόλη τους είναι και πρωτεύουσα του νομού.

Ο κύριος Τσύνταρο πήρε μια βαθιά ανάσα κι έξιψε την κορυφή του κεφαλιού του. Ήταν φανερό πως προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Αν την έχανε, μια σειρά από κοσμητικά επίθετα θα έβγαινε από το στόμα του. Το ρεπερτόριό του ήταν πολύ πλούσιο. Διαλέξτε: στουρνάρι, κουμπούρα, ντουδάρι, κωθώνι, τούβλο, χροντροκέφαλε, σαγλαμάρα, σκράπα...

Ωστόσο ο κύριος Τσύνταρο δεν απάντησε. Τίναξε δυο τρεις φορές την ανοιχτή παλάμη του σαν να έλεγε: «Δίνε του, να μη σε βλέπω», κι έστρεψε ξανά το βλέμμα του προς τα τείχη. Ο Σάδβας με αργό βάδισμα έφτασε στην πόρτα και λίγο πριν βγει στον διάδρομο στράφηκε προς τον Αντώνη και τον Σταύρο και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν.

Και οι τρεις τους παρακολουθούσαν την Α΄ Γυμνασίου για δεύτερη χρονιά (για τον Σταύρο υπήρχαν φήμες πως ήταν η τρίτη). Ήταν πολύ εύκολο να τους ξεχωρίσει κανείς, καθώς ήταν ένα κεφάλι πιο ψηλοί από τους υπόλοιπους – ο Σταύρος, δε, ήτανε από τις χειρότερες παλιόφασες του σχολείου.

Ο Σταύρος και ο Αντώνης κοίταξαν φοβισμένα προς τη μεριά του κυρίου Τσύνταρου κι ύστερα έγενεψαν αρνητικά στον συμμαθητή τους, που αποχώρησε απογοητευμένος. Στο μεταξύ τα τσιγγανόπουλα στα τείχη είχαν γίνει τέσσερα και για έναν ανεξήγητο λόγο από τις τόσες αίθουσες του γυμνασίου είχαν στρέψει την προσοχή τους μόνο στη δικιά τους.

Κάποια στιγμή ένα από αυτά, το μεγαλύτερο της παρέας, γύρισε προς τους άλλους τρεις και κάτι τους είπε.

Εκείνοι χαμογέλασαν πονηρά. Ήταν φανερό πως κάτι σχεδίαζαν, αλλά υπήρχε ένας δισταγμός στα βλέμματά τους. Μετά από παρότρυνση του μεγαλύτερου, φώναξαν κάτι που δεν κατάφερε να περάσει τα τζάμια των παραθύρων. Ύστερα σχεδόν ταυτόχρονα και οι τέσσερις με μια απότομη κίνηση κατέβασαν τα παντελόνια τους μαζί με τα βρακιά τους – αν φορούσαν βέβαια.

Όσοι μαθητές παρακολουθούσαν τη σκηνή ξεσπάσαν σε πνιχτά γέλια. Ο κύριος Τσύνταρο σηκώθηκε εκνευρισμένος από τη θέση του και προσπάθησε αδέξια ν' ανοίξει το παράθυρο. Τα αλουμινένια κουφώματα αντιστάθηκαν. Εδώ και χρόνια ήταν φρακαρισμένα, αλλά πάνω στον θυμό του το είχε ξεχάσει.

«Ρε, τα κωλόπαιδα...» γρύλισε σιγανά μέσα από τα δόντια του, ωστόσο αρκετά δυνατά για να δημιουργήσει μια μαζική καταγίδα γέλιου.

Τα τσιγγανόπουλα, που απολάμβαναν τα γέλια των παιδιών και τις άτακτες αντιδράσεις του κυρίου Τσύνταρου, ξαναέκαναν την ίδια κίνηση. Ανέβασαν και κατέβασαν άλλες δυο τρεις φορές τα παντελόνια τους!

«Ρε, τα κωλόπαιδα...» ξαναείπε ο κύριος Τσύνταρο «να μου κάνουν εμένα τέτοιες κασκαρίκες*».

Χαμός! Η αίθουσα πλέον δονούνταν από τα γέλια.

«ΗΣΥΧΙΑ! ΗΣΥΧΙΑ!» φώναζε κύριος Τσύνταρο, αλλά πού...

---

* πάθημα, συνήθως όχι σοβαρό, αποτέλεσμα σκηνοθετημένης ενέργειας.

«Ευθυμιάδη! Φουτάκη! Κλείστε τις κουρτίνες. Κλείστε τις κουρτίνες γρήγορα...» έδωσε εντολή στον Αλέξανδρο και στον Χρήστο, που το θρανίο τους ήταν κολλητό στα παράθυρα.

Οι δύο μαθητές σηκώθηκαν να κλείσουν τις κουρτίνες και να δώσουν τέλος στη μικρή παράσταση, όμως ένα φαντασμαγορικό θέαμα στον ουρανό τούς ακινητοποίησε. Ακόμα και οι μικροί διάβολοι σταμάτησαν τις προκλήσεις και σήκωσαν εντυπωσιασμένοι τα κεφάλια τους ψηλά.

Ένα μεγάλο κοπάδι από αγριόπαπιες πετούσε νωχελικά στον γκρίζο χειμωνιάτικο ουρανό σχηματίζοντας ένα τεράστιο λατινικό V.

Η Βερονίκη;

«ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ» του είχε πει η Βερονίκη το προηγούμενο βράδυ στο τηλέφωνο. Όμως ήδη είχε διασχίσει τη μισή διαδρομή και δεν την έβλεπε πουθενά.

«Γολγοθά» αποκαλούσαν μια τεράστια ανηφόρα, μήκους ενός περίπου χιλιομέτρου, με κλίση τουλάχιστον δώδεκα τοις εκατό* (τόσο την είχαν υπολογίσει μια φορά με τη βοήθεια του κυρίου Καλαφάτη, του μαθηματικού), που συνέδεε το κέντρο της πόλης με τον Κέδρινο Λόφο.

Ο Κέδρινος Λόφος ήταν μια αραιοκατοικημένη συνοικία της πόλης με πολλά παλιά νεοκλασικά σπίτια και λίγες πολυκατοικίες που είχαν υψωθεί τα τελευταία δέκα χρόνια. Σε μια από αυτές έμενε ο Αλέξανδρος, και ούτε δυο τετράγωνα πιο πέρα, σε μια παρόμοια πολυκατοικία, η Βερονίκη με την οικογένειά της.

Ναι! Η μοίρα το ήθελε έναν χρόνο μετά τη συνάντησή τους στο χωριό να βρεθούν στην ίδια πόλη και στην ίδια συνοικία. Κι αν δεν υπήρχε αυτός ο χαζός διαχωρισμός

---

* 12% κλίση σημαίνει πως ανά 100 μέτρα ο δρόμος ανεβαίνει 12 μέτρα υψόμετρο.

των γυμνασίων και των λυκείων της χώρας σε αρρένων και θηλέων, θα πήγαιναν στο ίδιο σχολείο και στην ίδια τάξη.

Το 1ο Γυμνάσιο Θηλέων βρισκόταν κι αυτό στο κέντρο της πόλης και δεν απείχε ούτε πέντε λεπτά με τα πόδια από το 1ο Γυμνάσιο Αρρένων. Έτσι, πρωί μεσημέρι, αγόρια και κορίτσια έπαιρναν τον ανήφορο ή τον κατήφορο ταυτόχρονα, αλλά από διαφορετικές πλευρές δέβαια.

Τα κορίτσια, ντυμένα με τις μπλε ποδιές τους και τα άσπρα γιακαδάκια τους, ανεβοκατέβαιναν από την ανατολική μεριά του δρόμου και τα αγόρια από την απέναντι. Σε παρές των τριών ή των τεσσάρων ατόμων περπατούσαν αργά αργά –ούτως ή άλλως κανείς δε διαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του ή να πάει σχολείο– στα φαρδιά πλακόστρωτα πεζοδρόμια που υπήρχαν στις δύο πλευρές του δρόμου.

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, εκτός από βλέμματα και πειράγματα, οι πιο θαρραλέοι και τολμηροί αντάλλασσαν ραβασάκια και κουβεντούλες. Στην κεντρική πλατεία του Κέδρινου Λόφου, εκεί όπου βρισκόνταν τα μαγαζιά της συνοικίας, το χαρούμενο πανηγύρι τελείωνε. Μία ολιγόλεπτη στάση, λίγες τελευταίες κουβέντες κι ύστερα ο καθένας έπαιρνε τον δρόμο του.

Κι εκείνη τη μέρα, όπως και κάθε μέρα, ο Αλέξανδρος ανηφόριζε τον Γολγοθά παρέα με τους φίλους του: τον Χρήστο, τον Κώστα, τον Γιάννη – όλοι τους συμμαθητές από την Α' Δημοτικού ακόμη.

Επιτέλους! Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, είκοσι

τριάντα μέτρα πιο ψηλά, διέκρινε την παρέα της Βερονίκης. Για την ακρίβεια, εντόπισε τα χαρακτηριστικά κόκκινα μαλλιά της Στάσας, της κολλητής της. Δίχως να πει τίποτα στους φίλους του, έτρεξε διαστικά προς το μέρος τους. Ένα πλήθος από σφυρίγματα και επιφωνήματα τον ακολούθησαν:

«Φχίου! Φχίου!» «Ει!» «Όπα!» «Όλε!» «Στα γκομενάκια τρέχεις πάλι, ρε Άλεξ;» «Τι θα γίνει;... Άφησε κανένα κορίτσι και για μας...»

Απτόητος συνέχισε την πορεία του ο Αλέξανδρος. Όταν όμως πλησίασε αρκετά και κατάλαβε πως η Βερονίκη δεν ήταν ανάμεσά τους, απογοητεύτηκε.

«Η Βερονίκη... Δεν είναι μαζί σας;»

«Όχι...» έκανε η Στάσα και καταπίνοντας την ανάσα της κατέδασε χαμηλά τα πράσινα μάτια της.

Τα σχόλια των αγοριών που ακούγονταν από απέναντι της προκαλούσαν αμηχανία. Είχε γίνει κατακόκκινη, κι έτσι όπως είχε δεμένα τα πυρρόξανθα μαλλιά της προς τα πίσω, σε μια περίτεχνη πλεξούδα, έμοιαζε με μια τεράστια παπαρούνα.

«Είπε πως είχε μια δουλειά...» κατάφερε εντέλει ν' αρθρώσει.

«Δουλειά;...» απόρησε εκείνος.

«Ναι... Είχε ένα ραντεβού...» πρόσθεσε η Σοφία, ένα πανύψηλο, λιπόσαρκο κορίτσι, η οποία πήγαινε στην ίδια τάξη με τη Βερονίκη και τη Στάσα, κι ύστερα χαμογέλασε μ' έναν τρόπο που δεν άρεσε στον Αλέξανδρο. Γενικά δε συμπαθούσε και πολύ τη Σοφία. Για κάποιο λόγο η γλώσσ-

σα της έσταζε πάντα φαρμάκι. Για όλους και για όλα. Ακόμα και για τα σπουργίτια κάτι κακό θα έδρισκε να πει.

Ραντεβού; Τι σόι ραντεβού μπορεί να έχει; Και γιατί δε μου το είπε εχθές το βράδυ όταν μιλήσαμε; αναρωτήθηκε και με μια μικρή μελαγχολία να του σκοτεινιάζει τον νου εγκατέλειψε τα κορίτσια δίχως να πει ούτε ένα γεια. Όμως μέσα στη θολούρα του δεν είδε ένα αυτοκίνητο που κατέβαινε με ταχύτητα από τον Κέδρινο Λόφο.

Αν η παρέα του από απέναντι δεν ξεσήκωνε και πάλι τον κόσμο με τα «φχίου!», τα «εί!», τα «όπα!» και τα «πού πας;», «σταμάτα!» και δεν τον ανάγκαζε να βγει από το πηγάδι των σκοτεινών σκέψεων που είχε πέσει, σίγουρα θα τον είχε χτυπήσει μια μελιτζανί Citroen DS, η οποία πέρασε δίχως να κόψει ταχύτητα.

Πάνω στον πανικό της στιγμής, κανείς, ούτε από τα αγόρια ούτε από τα κορίτσια, δεν πρόσεξε πως ο οδηγός της Citroen DS δεν ήτανε άλλος από τον κύριο Μάνο, τον εξόριστο συνθέτη, που δύο χρόνια πριν είχε φυγαδεύσει ο Αλέξανδρος από το χωριό, και πως στο πίσω κάθισμα καθότανε ο Γιώργος, ο συμμαθητής τους, ο οποίος εκείνη την ημέρα απουσίαζε από το σχολείο.

Όνειρο δεύτερο, Η εξέγερση σειρά Αγριόπαπιες

Γιώργος Χατζόπουλος

Οι τρεις φίλοι, ο Αλέξανδρος, η Βερονίκη και ο Γιώργος, πηγαίνουν πλέον γυμνάσιο, ζουν στην ίδια γειτονιά, ακούνε μουσική, διαβάζουν βιβλία, φλερτάρουν, παίζουν ποδόσφαιρο και *ονειρεύονται*.

Τα όνειρά τους είναι διαφορετικά, τα εμπόδια ίδια:
η καταπίεση των γονιών, η αυταρχικότητα των καθηγητών,
η αδιαλλαξία του γυμνασιάρχη, ο απολυταρχισμός της κυβέρνησης,
ο συντηρητισμός της κοινωνίας...

Η εξέγερση δε θα αργήσει να ξεσπάσει!

«Απαγορεύεται το απαγορεύειν».

«Η φαντασία στην εξουσία».

«Ελευθερία για όλους και για όλα».

Όταν όμως η εξέγερση τελειώσει, τίποτα δε θα είναι όπως πριν.

Ίσως γιατί μετά από κάθε εξέγερση όλα πεθαίνουν και ξαναγεννιούνται.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θέντα Μιμηλάκη

11+

Συλλογή κύκνοι

Διαβάστε επίσης:

Στη σειρά *Αγριόπαπιες*
θα κυκλοφορήσει:

*Όνειρο τρίτο,
Η απελευθέρωση*

Μαθητική ζωή,
καταπίεση, ιδέες,
όνειρα, μουσική

ISBN 978-960-16-7216-8

9 789601 672168 >
Bonθ. κωδ. μπχ/ons 11216